

VIOLA GAMÓN va escriure a la revista antiartística lleidatana ART un article memorable a escala internacional en què alertava que l'escultura surrealista topa sempre amb el condicionant de la forma. La matèria i la forma limiten l'automatisme dels surrealistes. L'única sortida, al seu parer, és la pràctica de l'objecte trobat, veritable metodologia viable per l'encontre atzarós. Viola va expressar una idea i una solució que va fer fortuna. Hans Arp, per exemple, no era ben bé un escultor surrealista, però els objectes dalinians de funcionament simbòlic sí. Desvetllaven mecanismes similars als de l'escriptura i la pintura.

L'objecte trobat va ser el camí dels escultors surrealistes. Molts anys més tard, André Breton va publicar un text també emblemàtic: *Langue des Pierres*. Era l'any 1957. Breton deia que més excitant encara que la troballa d'objectes als encants era la recerca de pedres a la naturalesa. Trobar pedres singulars provocava una excitació a la manera d'una il·luminació. Aquesta recerca tenia encara més pulsio si es realitzava conjuntament amb alguna altra persona per compartir la iniciació.

El professor Joaquim Molas va recordar-ho aquesta primavera a Lleida, amb motiu de les Jornades Viladot, referint-se a les *Pedres* que Guillem Viladot va convertir en poemes l'any 1957.

Molas, amb coneixement de causa, explicava que ell mateix va acompanyar Foix en les seues excursions pel Cap de Creus, a la recerca dels famosos *Poemes de pedra* que, més tard, Foix va exposar a Barcelona l'any 1961.

Ara, aquests poemes foixians s'exposen a Lleida, per iniciativa de l'Aula Màrius Torres, que els presenta a la seu dels serveis territorials de Cultura de la Generalitat, conjuntament amb l'edició d'un llibre, que serà de referència. Aquesta iniciativa que s'inicia demà, dia 4, aplega la totalitat dels poemes de pedra.

Seguint la metodologia surrealista, aquests objectes naturals trobats no són escultures, sinó pomes. Foix dotava l'objecte de la consideració poètica. Poètica era l'acció i el desig, encara que la formalització pogués semblar escultòrica.

Aquests poemes de pedra han format part del reconeixement a l'obra foixiana, i sempre han estat presents a les exposicions i estudis sobre la se-

J.V. FOIX

POEMES DE PEDRA

Text: Josep Miquel Garcia ♦ Foto: Estudi Nix

LA SALA dels serveis territorials de Cultura obre demà l'exposició de poemes foixians.

ua poesia. Mai, però, com ara, s'han presentat en la seua totalitat, amb estudis paral·lels sobre el seu origen i intencionalitat.

La singularitat d'aquests poemes de pedra rau, a més, en la seua morfologia referent al Cap de Creus, d'una banda, i en la versemblança amb els títols que Foix proposa. Les seues troballes semblen morfologies del poema, tenen imatges físiques que reconeixem, imatges determinades que acoten la nomenclatura.

Hi ha també el desig de Foix d'exposar-ho, de lliurar-ho del plaer personal de la recollida i traslladar-ho a la dimensió pública, amb la condició d'objecte que depassa la intimitat del poeta.

L'Aula Màrius Torres fa així un pas important a l'aportar a la comunitat d'entusiastes de J.V. Foix un document, l'exposició i el llibre, que quedarà de referència.

